

Het Groot Griffeldiner 2010

Op 29 september 2010 werden de Zilveren Griffels en de oorkonden die horen bij de Vlag&Wimpels uitgereikt in restaurant Fifteen in Amsterdam. Omdat een door mij vertaald boek in de prijzen was gevallen, mocht ik aanwezig zijn. Dus spoedde ik mij op die dag naar de winderige kade waaraan het restaurant, opgericht door Jamie Oliver, is gevestigd. Gelukkig zag ik al gauw de redactie staan van uitgeverij Pimento, en die stelde me voor aan de auteur van [De verschrikkelijke verhalen van het Zwarte Schip](#), Chris Priestley. Een alleraardigste man die me heel on-Engels begroette met twee kussen op de wang.

Servet

Onder het genot van een glaasje champagne luisterden we naar een korte toespraak, waarna iedereen kon plaatsnemen aan de lange tafels. Op zowel het bord van de auteur als dat van mij lag een servet bedrukt met de omslag van het boek; een lief gebaar. Alle anderen hadden een servet met de opdruk: Groot Griffeldiner 2010.

Oorkonde

Het allervriendelijkste personeel van Fifteen zette brood en hapjes op tafel en waarschuwde ons voor de pitten in de olijven. De gesprekken kwamen op gang, er werd flink toegetast totdat het tijd was voor nog een toespraak en het uitreiken van de oorkonde voor de Vlag&Wimpel-winnaars. Omdat de redactie het zielig vond voor de auteur om op het podium te staan tussen allemaal mensen van wie hij de taal niet verstond, stuurden ze mij met hem mee. En kreeg ik ineens de oorkonde in handen gedrukt, en werden de camera's en foto toestellen al gericht. Gauw zei ik dat ik 'maar' de vertaler was, en toen werd de oorkonde alsnog in de juiste handen gedrukt en begon het flitsen.

Maar niet voor de vertaler

Zodra we weer rond de dis geschaard zaten, werd het volgende gerecht opgediend, en na een poos was er weer een toespraak en mocht iedere Griffelwinnaar even het woord doen. En dat

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

konden ze goed! Zo ging het nog een hele poos door, en uiteindelijk was het afgelopen. Toen ik wachtte op mijn jas, kreeg ik nog een prachtige bos bloemen, en werd me verteld dat het inderdaad jammer was dat er geen oorkonde voor vertalers bestond.

En dat is inderdaad jammer, want zonder vertaler zou het boek niet zijn ontsloten voor de Nederlandse lezertjes. De Nederlandse kinderen lezen het verhaal niet in de bewoordingen van de oorspronkelijke auteur, maar in de woorden van de vertaler. En aangezien er zo veel woorden in het Nederlands zijn waaruit de vertaler kan kiezen, drukt de vertaler een stempel op het werk door juist dit woord te kiezen en niet dat, door deze uitdrukking te kiezen en niet die andere. Het zou prettig zijn als de CPNB daar notitie van nam, en voortaan de vertaler ook een oorkonde geeft als blijk van waardering, en als herinnering aan de zeer geslaagde avond. Al ben ik ook erg in mijn nopjes met het servet met opdruk.